

ται. Φανήτε μάλλον αὐστηρὸς καὶ θά σας ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν περιπτώξεων τῆς παιδείας, ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὄμους καὶ εἶπεν ἀγερώχως.

— Σιωπή, κύριε μαρκήσιε. Εἶνε ἀνάγκη λοιπόν, διὰ τὰς εὐχαριστήσας, νὰ βασανίσω τὴν θυγατέρα μου διὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ ψευσθῇ διὰ τῆς βίας ἐναντίον τῆς μητρὸς της; Ὑπῆρξα πολὺ ἐπεικὴς πρὸς ὑμᾶς, συγκατατεθεὶς νὰ δώσω ἀκρόασιν εἰς τὰς ἀτίμους καταγγελίας σας. Ἐλπίζω δὲ εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ τολμήσετε ν' ἀντιπολιτευθῆτε διὰ τοιούτων αἰσχυρῶν μέσων τὸν ὑπουργόν μου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ σέβεσθε καὶ ἀγαπᾶτε, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ βασιλέως σας.

Ὁ Βιλλένας καταβεβλημένος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ ἄρχων Δὲ Καλατράδας ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους τοῦ εἶχεν ἀνεγείρει τὸν τάπητα, ὅστις ἐκάλυπτε τὸν ἀργυροῦν κῆκον τῆς πλακὸς τῆς δεξαμενῆς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν εὐθαρσῶς, αἱ ἔρευναι ἡμῶν δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη. Βεβαίως ὑπ' αὐτὴν τὴν πλάκα θὰ ὑπάρχῃ ὁπῆτις, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐδραπέτευσεν ὁ δὸν Βελτράν.

— Εἶσαι τρελός, δὸν Πέτρε, ἀπήντησεν αὐστηρῶς ὁ δὸν Ἑρρίκος. Αὕτῃ ἡ ὁπῆ, τὴν ὁποίαν λέγετε, εἶνε ἡ δεξαμενὴ τῶν λουτρῶν τῆς βασιλείας, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνεγείρει οἱ μαῦροί βασιλεῖς τῆς Τολέδης. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ πέσῃ ἐκεῖ μέσα, θὰ ἐπνίγετο ἀμέσως. Ἄλλως τε, ἂν τις ἐξ ὑμῶν θέλῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς ὁπῆς πρὸς καταδιώξιν τοῦ ἐχθροῦ του, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν ἐλεύθερος! Ὁ βασιλεὺς σὰς τὸ ἐπιτρέπει, κύριε.

Ὁ δὸν Πέτρος Ζιρὼν ἀνήγειρε τότε τὴν πλάκα, καὶ οἱ τέσσαρες συνωμοταί, κεκλιμένοι ἐπὶ τοῦ χαίνοντος σκοτεινοῦ βυθού, ὠπισθοχώρησαν ἔντρομον.

— Πραγματικῶς, διὰ τὴν ριφήν τις εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην, παρετήρησεν ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, πρέπει νὰ ἔχῃ πρωτοφανὲς θάρρος. Ἄλλως τε, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ εὐνοούμενος εἶχε τοιοῦτον θάρρος, ἃς ἡμεῖς βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ τον ἐπικινδύνει εἰς τὴν ζωὴν. Ἡδὴ δὲν μας μένει ἄλλο τι, Μεγαλειότατε, ἢ νὰ σας ἀποχαριτεῖσωμεν καὶ νὰ εὐχηθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν νὰ διαφυλάττῃ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Πρακτεῖσθε! εἶπε τότε ὁ Ἑρρίκος δεικνύων πρὸς αὐτοὺς περὶ τοὺς εἰκοσιλογχοφόρους, οἵτινες ἐφρούρου τὴν θύραν. Ἀφοῦ δὲν μοι παρεδώκατε τὸν δεσμώτην, περὶ τοῦ ὁποίου μοι εἶπετε, ἔπρεπε νὰ θέσω ὑμᾶς ὑπὸ κράτησιν καὶ νὰ σας τιμωρήσω ὡς ἀπίστους καὶ προδότας τοῦ βασιλέως σας, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἐτηρήσατε τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι τύραννος καὶ θέλω νὰ σας ἀφήσω ἐλευθέρους ὅπως διοργανώσῃτε νέαν τινὰ συνω-

μοσίαν κατὰ τοῦ βασιλέως σας. Φαίνομαι πρὸς ὑμᾶς τοσοῦτον ἐπιεικής, ἀλλ' ὑπὸ μίαν ἀπλῶς συμφωνίαν. Προσεβάλετε ἀδίκως καὶ ὕβρισατε τὴν βασιλίαν. Ἀπαιτῶ νὰ γονυπετήσετε ἐνώπιον αὐτῆς, νὰ ὁμολογήσετε τὰς συκοφαντίας σας καὶ νὰ τὴν ζητήσετε συγγνώμην. Ἄλλως, μὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον, ὅτῳ ἀγαθὸς καὶ ἂν ἦμαι, θὰ διατάξω νὰ σας κρεμάσωσιν αὐρίον καὶ αἱ κεφαλαὶ σας θὰ πέσωσιν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημοῦ.

Οἱ συνωμοταί ἐφρίκισαν εἰς τὴν ἀπειλὴν ταύτην. Νὰ γονυπετήσωσιν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα καὶ τὰς παρακλήσεις τοσοῦτον σκληρῶς εἶχον περιφρονήσει! Ἄλλ' ἡσθάνοντο ἑαυτοὺς ἡττημένους καὶ ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ ἐτήρει τὸν λόγον του. Ἡ ἀκατανόητος, ἡ μάλλον ἢ ὑπερφυσικὴ ἀνάληψις τοῦ δὸν Βελτράν ἠνάγκασεν αὐτοὺς ἄκουστας νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ βασιλέως.

Ἄλλως τε, διὰ τὴν ἐκδικηθῶσιν ἔπρεπε νὰ ζήσωσι.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἐκείνοι εὐγενεῖς ἱππῶται, ἀφοῦ πρῶτον συνηνοήθησαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος, ἐγονυπέτησαν ἐνώπιον τῆς βασιλείας.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μας συγχωρήσῃτε, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἀπέσυρε μετὰ φρίκης, εἶθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ τιμωρήσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀτίμως ἐψεύσθησαν καὶ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἀλήθεια! Βεβαίως μᾶς ἐτύφλωσαν τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐκδίκησις καὶ προέβημεν εἰς ἀδίκους ὕβρεις ἐναντίον μιᾶς γυναικὸς καὶ ἐνὸς παιδιοῦ. Ἀναγνωρίζομεν ταπεινῶς τὸ λάθος μας, καὶ ὁμνύομεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ προσβάλλωμεν μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς προσβάλλουσιν!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐνυπῆρχε βεβαίως ἀπειλή τις, τὴν ὁποίαν ἠννόησεν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ βασιλέως, ἐπιθαλόντος αὐτῇ σιωπῇ, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτοὺς.

Καθ' ὅσον δὲ ἄφορᾷ τὸν Ἑρρίκον, οὗτος ἐσυγχώρει αὐτοὺς, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ τιμωρήσῃ τοιοῦτους ἐπισήμους ἄνδρας, τῶν ὁποίων ὁ θάνατος θὰ ἐπέφερεν ἀναστάσεις καθ' ὅλον τὸ βασίλειον. Ἡσθάνετο ἑαυτὸν κλονούμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου του καὶ ἐνόμισεν ὅτι, παραβλέπων τὴν πράξιν αὐτῶν, θὰ καθίστα μάλλον στερεὰς τὰς βάσεις αὐτοῦ.

Ὅτε οἱ συνωμοταί ἀνεχώρησαν, εἰς ἡλθεν ἡ δόνα Μένσια ζητοῦσα τὴν βασιλοπαιδῆ, ἥτις ἐκοιμήτο ἀμερίμως.

Ἡ δὲ Ἰωάννα, κατασπαρασσομένη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, ἡσθάνετο πυρετὸν κατακαίοντα τὸ σῶμα της. Μόλις ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὴν νέκρας καὶ ἀξιώματα εἰς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν, ἀτίμως συκοφαντηθέντα, ἔτρεξεν ἐπὶ τῆς κατηραμένης πλακὸς, ἀνήγειρεν αὐτὴν καὶ ἔστη πρὸ τῆς ὁπῆς τῆς δεξαμενῆς, τείνουσα τὰ ὦτα ὅπως ἀκούτῃ στεναγμὸν τινὰ ἢ φωνὴν ἀγωνίας ἢ καρδίαν τῆς

ἐπαλλε σφοδρῶς, ἕκαστον δὲ παρερχόμενον δευτερόλεπτον ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ὁλόκληρος χρόνος· ἡ μακρὰ καὶ λυσικόμος αὐτῆς κόμη ἦτο καθυγρός ἐκ ψυχροῦ καὶ ἀφθόνου ἰδρώτος, αἱ δὲ τρίχες αὐτῆς προσεκολῶντο ἐπὶ τῶν κροτάφων της.

Αἱ ὦραι παρήρχοντο ὁλονὲν καὶ ἡ δυστυχὴς γυνή, κρατῶσα τὴν ἀναπνοὴν της ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ὁπῆς ἀκίνητος καὶ σιωπηλή, ἀναμένουσα ν' ἀκούσῃ ἤχον τινὰ δηλοῦντα ὅτι ἔζη εἰς ἐτὶ ὁ ἐραστὴς της. Ἀλλὰ, φεῦ! μόνῃ ἡ βαθεῖα καὶ ἀκαμπτος σιγὴ ἀπήντα εἰς τὴν ἀγωνιώδη καὶ ὀδυνηρὰν ταύτην προσδοκίαν της!

Ἐπὶ τέλους δέ, ὅτε πλεὺν ἐξημέρωσεν, ἀπελπισθεῖσα, ἠγέρθη.

— Τετέλεστο! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἀπέθανεν. Ὡ Βελτράν! Βελτράν! διατὶ νὰ μὴ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὑπογράψῃς τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν ἀτιμίαν μου; Θὰ ἐγενόμην ἐκπτώτος τοῦ θρόνου, θὰ με ἀπέπεμπον ἀπὸ τοῦ Ἀλκαζάρ, ἀπὸ τὴν Καστιλλίαν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ ἔφερον εἰς τὰς ἀγκαλάς μου τὴν θυγατέρα μου, καὶ θὰ ἔζη. Βελτράν, θὰ ἔζη... καὶ δὲν θὰ μ' ἐβασάνιζεν ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ὅτι ἐγώ, ἡ ἐρωμένη σου, ἐγώ, ἡ προσφιλεῖς τῆς καρδίας σου εἰκὼν, ὑπῆρξα ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σου!

Ἐπεται συνέχεια.

Σ.*

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

Καὶ μετὰ νέκν δεξιώσιν, οἶονεὶ ταύτην γενομένην καθ' ὅλους τοὺς τύπους, οὗς συνειθίζουσιν οἱ εὐ ἡγμένοι ἄνθρωποι, ὁ Λουκιανὸς ἔδειξεν αὐτοῖς θέσιν, ὅπως καθήσων.

Τούτου γενομένου:

— Θὰ μὲ συγχωρήσῃτε βέβαια, δεσποινίς μου, προσέθηκεν ὁ Λουκιανός, διότι ἐτόλμησα νὰ λάβω ἀπόφασιν τινα, χωρὶς νὰ ζητήσω πρῶτον τὴν ἀδειάν σας.

— Ποίαν ἀπόφασιν, κύριε; ἠρώτησεν ἡ νεῖς μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Πρὶν σὰς τὴν εἶπω, θὰ σὰς ἐρωτήσω κατὰ.

— Ἀκούω, κύριε.

— Ἐρχε-ε ἡ ὄχι;

— Ὁχι, ἀκόμη.

— Ἀκούσατε τώρα καὶ τὴν ἀπόφασιν.

Ἐκκαμ ὅτι λέγεται, ὅτι ἔκαμε παλαιὰ ποτὲ ὁ Προφήτης Μωάμεθ: Ἀφοῦ τὸ βουρὸν δὲν ἐπῆγε πρὸς αὐτόν, ἐπῆγεν ἐκεῖνος πρὸς τὸ βουρὸν. Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμφάγωμεν ἐξω, ἐσκέφθη ὅτι οὐδὲν μᾶς καλύει νὰ συμφάγωμεν ἐδῶ, ἀφοῦ, nota bene, ζητήσω προηγουμένως τὴν ἀδειάν σας. Γινώσκω ὅτι εἶναι πολὺ δυσάρεστον νὰ τρώγῃ τις μόνος, ἐνῶ τοῦναντίον ἡ καλὴ συντροφία εἶναι ὀρεκτικὸν ὀρε-

κτικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ὀρεκτικά. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως δὲν θέλω νὰ στενοχωρηθῇ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἐνθυμηθῇ εὐαρέστως τὴν φιλοξενίαν μου· διὰ τοῦτο ἐνόμισα ὅτι...

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι οὐδέποτε συνελάβετε εὐτυχιέστεραν ιδέαν. Δέχομαι τὴν προσφορὰν σὰς εὐγνωμόνως καὶ εὐχαρίστως, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις.

— Σύμφωναι λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός. Μολονότι, διὰ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, πάντοτε ἐφοβούμην μήπως ἡ πρότασίς μου ἀπορριφθῇ, διότι τὸ πρῶτ' εἶχετε ὅλως ἀντιθέτους διαθέσεις.

— Παρῆλθον τόσαι ὥραι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὑπέλαβεν ἡ νεά, οὐχὶ ἄνευ ταραχῆς τίνος, καὶ εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς ὥρας δύνανται πολλὰ νὰ συμβῶσι.

— Δὲν ἔχομεν λοιπόν τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμεν, παρὰ σεῖς μὲν νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν οἰκοδόποιαν νὰ φέρῃ τὸ φαγητόν σας, ἐγὼ δὲ νὰ παραγγείλω εἰς τὸ ἀπέναντι ξενοδοχεῖον...

— Καὶ ἐγὼ ν' ἀπέλθω, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ διακόπτων τὸν Λουκιανόν.

— Ὅχι δά! θὰ γευματίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Λουκιανός. Τί λέγετε καὶ σεῖς, δεσποίνις Ροζίνα;

— Ἀποῦ σεῖς εἰσθε ὁ ξενίζων, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις, ἡμεῖς πρέπει νὰ ὑπακούωμεν.

— Λοιπόν, Μιχαήλ, μίαν φορὰν τοῦλάχιστον δεῖτε ὅτι δὲν εἰσὶ ἐπίμονος.

— Ἄς εἶναι! δέχομαι ἄνευ ἀντιρρήσεως.

Ὁ Λουκιανός βλέπων τὴν νέαν ἐτοιμαζομένην νὰ ἐγερθῇ:

— Καθήσατε, εἶπεν, ἐγὼ θὰ παραγγείλω εἰς τὴν οἰκοδόποιαν ὅσα μᾶς χρειάζονται.

Καταλιπὼν δὲ πρὸς στιγμήν τοὺς δύο ξενιζομένους ἐμερίμνησε περὶ πάντων, μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ παρετέθη ἐκλεκτὸν γεῦμα εἰς τοὺς τρεῖς νέους μετὰ λαμπροῦ τοσκανικοῦ οἴνου κίαντι. Διαρκούντος αὐτοῦ, πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς νυκτερινῆς συναντήσεως, καίτοι μετὰ λεπτότητος καὶ ἐπιφυλάξεως ἐκ μέρους τῶν δύο φίλων, ἀποφυγόντων ἐπιμελῶς νὰ ἐρωτήσωσι τὴν νεάνιδά πόθεν ἤρχετο, τίς ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου της καὶ τί ἐζήτηι νύκτωρ εἰς τὴν «Πλατεῖαν τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου» κλαίονσα. Ἡ Ροζίνα, χωρὶς καὶ αὕτη νὰ προβῇ εἰς ἐξηγήσεις, ἀπλῶς ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὃν ἀπεκάλει σωτήρα.

— Ἡ χθεσινὴ διαγωγὴ τοῦ Λουκιανοῦ, ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ Μιχαήλ, ἦτο ἀληθῶς λαμπρά, καὶ πρώτην φορὰν βλέπω καταφανῶς ὅτι δὲν ἔχω πάντοτε δίκαιον, ἀδιαφορῶν πρὸς τὰ περὶ ἐμὲ γινόμενα ἢ μάλλον ἐπιτρέπων νὰ συμβῇ ἔστω καὶ δυστύχημα, μόνον διότι φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρενοχλῆται κατ' ἐλάχιστον ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία ἐκάστου. Ὁμολογουμένως ἄνευ τῆς ἐπιμόνου μεσολαβήσεως τοῦ Λουκιανοῦ ἡ θέσις ὑμῶν, δεσποίνις, θὰ ἦτο δυσχερής.

— Δυσχερής μόνον, κύριε; εἶπεν ἡ Ροζίνα, ἐλευθέρῃ καλλίον εἶπετε. Φαίτω, ἀναλογιζομένη εἰς ποῖον σημεῖον ἡδυνάμην νὰ εὐρεθῇ ἄνευ τῆς καλοκαγάθου κατα-

διώξεως καὶ πίεσεως τοῦ καλλίστου φίλου σας, ὅπως τὸν ἀκολουθήσω.

— Δὲν ἤξεύρω τί μελετᾶτε νὰ πράξετε, δεσποίνις, ἐξηκολούθησεν ὁ Μιχαήλ, ἀλλὰ βεβαίως θ' ἀποπερατώσετε ἐν σχετικῇ τινὶ ἡσυχίᾳ τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν ἤλθετε ἐνταῦθα, καταλύουσα ὑπὸ στέγην ἐντιμὸν καὶ ἔχουσα προστάτην ὄντως πολῦτιμον. Εἰς τὸ ἐξῆς δύνασθε νὰ βασιζέσθε καὶ εἰς ἐμέ.

— ὦ, εὐχαριστῶ, κύριε! ἄλλως τε δὲ διὰ τὸ ἔργον μου κυρίως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ξένης συνδρομῆς. Ἐὰν δὲν ἐπιτύχω μόνη ἐγὼ, οὐδεμίᾳ δυνάμει ἀνθρωπίνῃ δύναται νὰ παραστῇ ἐπίκουρος καὶ ἄρωγός.

— Τέλος πάντων, ἐὰν ἀπρόοπτός τις περίστασις ἀναφανῇ, λογίζετε καὶ ἐμὲ μετὰ τῶν φίλων σας.

— Εὐχαριστῶ, κύριε μου, εὐχαριστῶ, σὰς εἶμαι εὐγνώμων.

— Καὶ τώρα καιρὸς νὰ σὰς ἀφήσω, φίλοι μου. Θὰ μείνης, Λουκιανέ; ἠρώτησεν ὁ Μιχαήλ.

— Καὶ ποῦ σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς; εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένον νέον ἔργον νεαροῦ ζωγράφου, μάλιστα ἀποπερατωσαντος τὰς σπουδὰς του.

— Τί παριστᾷ ἡ εἰκὼν αὕτη; ἠρώτησεν αὖθις ὁ Λουκιανός.

— Ὁδᾶλίσκη! εἶναι, βλέπεις, θέμα κατὰλληλον δι' ἡμᾶς, Ἀνατολίτας ἀνθρώπους. Πρέπει νὰ προλάβωμεν, διότι, καθ' ἃ μανθάνω, αὐριοὶ πρόκειται ν' ἀγορασθῇ παρὰ τινος κυρίας, πρὸ ὀλίγου ἀφικομένης καὶ ἐξόχου καλλιτέχνιδος, ὡς λέγεται.

Ἦρχισε προχθὲς τὰς παραστάσεις της ἐν τῷ θεάτρῳ Pergola διὰ τῆς Λουκίας Λαμερμούρ. Εἶναι ἀμίμητος, ὡς βεβαιοῦσιν οἱ ἀκούσαντες αὐτήν, ἐν τῷ ἄσματι, ἀλλὰ καὶ πλουσιωτάτη, καταρτίζουσα συλλογὴν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης.

— Ἀγῶμεν λοιπόν! Ἐρχεσθε δεσποίνις; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Λουκιανέ! θὰ μείνω. Ἔχω ἀνάγκην ἡσυχίας.

— Ἐχεῖ καλῶς. Ἰδοὺ βιβλία, εἶναι ὅλα εἰς τὴν διαθέσιν σας. Ἄν στενοχωρηθῆτε, ἀναγνώσατε, τὸ κατ' ἐμέ, σὰς συνιστῶ τὴν Ἐγκαταλειμμένην Κόρην, λαμπρὸν ἔργον καὶ μὲ πολλὴν χάριν γεγραμμένον. Ἀπόδειξις τούτου, ὅτι μόλις ἐδημοσιεύθη γαλλιστί, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ ἰταλικόν.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀκούσασα, οὕτως ἀπροσδοκῆτως, ἡ Ροζίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα τρόμου. Παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν Λουκιανόν, οὕτινος ὅμως τὸ πρόσωπον οὐδὲν ἐξέφραζε, δυνάμενον νὰ προδῶτ' ἃ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐρρίφη εἰς τὸ μέσον ἡ Ἐγκαταλειμμένη Κόρη.

— Θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν σύστασίν σας, κύριε Λουκιανέ, ὑπέλαβεν ἀταράχως ἡ νεάνις, διότι κατὰ τὸ ὀλίγον παρελθὼν διάστημα κατῴρθωσεν νὰ δεσπότης τῆς συγκινήσεώς της, ἣν παρήγαγεν ἡ ἀπρόοπτος προσβολή.

— Χαίρετε, δεσποίνις,

— Χαίρετε, κύριοί μου. Ἀναμένω τὰς ἐπὶ τῆς εἰκόνης κρίσεις σας, εἶπεν ἡ νεάνις, συνοδεύουσα τοὺς φίλους μέχρι τοῦ διαδρόμου.

Ἀμα ἐπανελθούσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐρρίφη εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Τὸ ἀναζητούμενον βιβλίον, κομψότατον τομίδιον, ἀνεῦρεν εὐκόλως, διότι ἦτο ἀνοικτόν, ἐξ οὗ ἡ νεάνις ὑπέθεσεν ὅτι θ' ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ προσφάτως ὁ Λουκιανός.

— Περιέγον, ἐψιθύρισεν ἡ κόρη. Τυχαιῶς ἄρα γε μοῦ συνέστησε τὸ βιβλίον ὁ κύριος Λουκιανός, ἡ σκοπίμως ἐγένετο τοῦτο; Καὶ ὅμως ἐν τῷ προσώπῳ του οὐδὲν διέγινωσκε προδίδων τοιαύτην πρόθεσιν.

Λαβούσα δὲ τὸ βιβλίον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ κατακλιθεῖσα ἤρξατο τῆς ἀναγνώσεως.

Περὶ τὴν 4ῃν μ. μ. ὁ Λουκιανός ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἐκδρομῆς του. Ἡ νεάνις, μόλις ἀκούσασα τὰ βήματά του ἐν τῷ διαδρόμῳ,

— Κύριε Λουκιανέ! ἐφώνησεν, ὀρίσατε μέσα! Ἄς σὰς ὑποδεχθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐξηκολούθησε λέγουσα πρὸς τὸν νέον μετ' οἰκειότητος ἅμα εἰσελθόντα. Καθήσατε.

Ὡς βλέπουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ἐν τῇ Ροζίνα διεδέχθη καθ' ὅλοκληρίαν τοὺς φόβους καὶ τὰς ὑπονοίας τῆς παρελθούσης νυκτός. Ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ τοῦ Λουκιανοῦ, αἱ ἄνευ ὀπισθοβουλίας περιποιήσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν νεάνιδά δὲν ἠδύναντο ἄλλ' ἢ νὰ ἐπενέγκωσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ἄλλως δέ, καὶ ὁ Λουκιανός ἦτο ἐκ τῶν συμπαθῶν ἐκείνων καὶ ἀδόλων χαρακτήρων, οἵτινες σὺν τῇ πρώτῃ γνωρίμῃ ἐλκύουσι τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τῶν ἄλλων.

— Ἀ! ἄ! βλέπω ὅτι ἡ σύστασίς μου δὲν ἔγινε μάτην, εἶπεν ὁ Λουκιανός καθήμενος. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου προεχώρησεν ἀρκούντως καὶ εὐρίσκεσθε περὶ τὸ τέλος του. Πῶς σὰς ἐφάνη; εἶχον δίκαιον;

— Ὁραϊότατον! Λεπτότης αἰσθήματος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἰκόνας ζωηραῖ, παθος, φλογερὸν ἐν τῇ ἀβώτητί του. Πολλάκις συνεκινήθην μέχρι δακρύων.

— Τὸ βλέπω εἰς τοὺς ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς σας.

— Ἡ λύσις του μόνον δὲν με ἤρπεν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις.

— Τί λέγετε!... Τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ βιβλίου! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός.

— Ὁραῖα τῇ ἀληθείᾳ! ὑπέλαβεν ἡ νεά μετὰ τινος εἰρωνείας. Κόρη ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ δηλητηριαζομένη! Λαμπρά! ἔβλεπε ἀνὴρ, καὶ νὰ ὑποστηρίζετε τὸ τοιοῦτον!

— Τὸ ὑποστηρίζω, ἀκριβῶς διότι εἶμαι ἀνὴρ· εἶπεν ὁ Λουκιανός. Πῶς ἄλλως ὁ συγγραφεὺς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ καλλίον τὸ εὐαίσθητον καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς γυναικός;

— Ἐχετε δίκαιον ἀληθῶς. Ἐλησμό-

νησα ὅτι ἡ ἡρώς εἶναι Γαλλίς. καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, ὑπέλαθεν ἡ νέα γελῶσα.

— Ἐνόησα τὴν ιδέα σας φρονεῖτε ὅτι ἄλλοις ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ λύσις τοῦ μυθιστορήματος, ἂν ἡ ἡρώς ἀνῆκεν εἰς ἄλλο ἔθνος, εἰς τὸ ἰταλικὸν ἐπὶ παραδείγματι, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς θεωρῶν τὴν νεανίδα ἀτενῶς.

— Ἐμμαντεύσατε ἄριστα, φίλε μου. Μία Ἰταλίς θὰ ἐφέρετο ἄλλως, ὑπέλαθεν ἡ Ροζίνα, ἐνῶ ἀστραπὴν ὀργῆς ἀκαριαίαν ἐξετόξευσε τὸ γλυκὺ βλέμμα της. Δὲν ἐγκαταλείπεται κατεστραμμένη, καὶ τὸ πᾶν ἀπολέσασα, μία νέα εἰς τὴν ἀπελπισίαν τόσον ἀναιδῶς καὶ ἀσυνειδήτως καὶ μετὰ τόσης εὐκολίας, μεθ' ὅσης ἀλλάσσει τις τὸ ὑποκάμισόν του. Ὁρατὶ λαμπρὰ! λουσὸν με διὰ τῆς κατασχύνης, περιβάλλε με τὴν ἀτιμίαν, κύριε ἀνόνιε κκοήθη, καὶ ἔπειτα τρυγῆσαι ὅτι ἱερὸν ἔχω, ἀπορροφήσαι ἀπαν τὸ ἄρωμά μου, ἄφες με ὑγίαν, ὥσει διέπραττες τὴν ὠραιότεραν τῶν πράξεων, ἐξηκολούθησεν ἡ νεῆνις μετὰ φωνῆς ἁρμονικῶς παλλομένης καὶ βλέμματος ἀορίστου καὶ ἀφηρημένου. Ἄ, κύριε Λουκιανέ, ἐξηκολούθησε στρεφόμενη πρὸς τὸν νέον, σεις ὁ τόσον ἀγαθὴν καρδίαν ἔχων μὴ δικαιολογῆτε παρομοίας ἐλλείψεις. Αὐτακτονία κατόπιν ἀτιμίας!... Ἄ, μπᾶ! εἶναι γελοῖον καὶ νὰ τὸ φαντασθῇ κανεὶς!

— Ἡ ὑπὲρ τοῦ φύλου σας θερμὴ συνηγορία, δεσποινίς μου, ὑπέλαθεν ὁ Λουκιανός, σὰς ἐξώθησεν εἰς φοδερὰν ἀδικίαν. Ἐγὼ τίποτε δὲν ἐδικαιολόγησα. Ἡ ἀτιμία, οἶονδήποτε καὶ ἂν περιβάλλεται τύπον, εἶναι πάντοτε ἀτιμία. Οἱ πάντες παραδέχονται τὴν γυναῖκα ὡς ἀσθενεστέραν τοῦ ἀνδρός, ἀπλῶς λοιπὸν ἐπήνεσα τὸν συγγραφεὴ διὰ τὴν λογικὴν καὶ συμφωνοῦν πρὸς τὰ πράγματα λύσιν τοῦ βιβλίου του.

— Ἐγὼ εἶμαι αὐστηροτέρα ὑμῶν, φίλε μου. Τὰ βιβλία ἔχουν βέβαια σκοπὸν τινα, αὐτὸ εἶναι ἀναντίρρητον. Ἀφοῦ δὲ ἔχουν τοιοῦτον, ὀφείλετε οἱ γράφοντες — διότι, ἀνασκαλεύουσα πρότερον τὴν βιβλιοθήκην, εἶδον καὶ ἐγὼ φέροντα τὸ ὄνομά σας — νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν πάντοτε τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀναγνωστῶν σας. Ἡδύνατο λοιπὸν κάλλιστα ὁ συγγραφεὺς τῆς *Ἐγκαταλειμμένης Κόρης* νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἔνοχον ἄνδρα εἴτε διὰ χειρὸς τῆς ἀτυχούς νέας εἴτε καὶ ἄλλως, οὕτω δέ, ἂν καὶ μετὰ ζυγίων κακοήθων τὸ βιβλίον του ἐμπόδιζεν ἐν τῷ μέλλοντι ἕνα νὰ διαπραχῇ παρομοίαν ἀσυνειδησίαν διὰ τοῦ φόβου, μὴ πᾶθῃ τὸ αὐτό, πάλιν τὸ κέρδος θὰ ἦτο πολὺ. Συμφωνεῖτε τῶρ μαζὶ μου;

— Συμφωνῶ, δεσποινίς, καὶ τὴν ἡτάν μου ὁμολογῶ. Συνηγορήσατε ἀκαταμάχητος ὑπὲρ τῆς υποθέσεώς σας.

— Διότι τὸ δίκαιον εἶναι πάντοτε ἀκαταμάχητον, προσεῖπεν ἡ Ροζίνα. Ἀλλ' ἂν ἀφήσωμεν τῶρ αὐτά, καὶ εἰπατέ μοι πῶς σὰς ἐφάνη ἡ εἰκὼν, διὰ νὰ τελειώσωμεν τὸ ἔργον τοῦ τεχνοκρίτου.

— Ἀληθῶς ὠραία καὶ ἐντελής Ὀδελίσκη, τὴν ὁποῖαν διὰ νὰ ἐκτιμῆσῃ τις

καλῶς, πρέπει νὰ ἐγνώρισεν τὴν Ἀνατολὴν μὲ τὰς χανουμισσας καὶ τὸν ἀσιατικὸν αὐτῶν βίον. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὴν ἰδῇτε, διότι θὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς ἀκόμη ἐκτεθειμένη, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Καίτοι δὲν ἔχω διαθέσιν πρὸς καλλιτεχνικὰς μελέτας, θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἰδῶ καὶ ἐγὼ, ὑπέλαθεν ἡ νεῆνις μὴ ἀποκρινόμενη ἀκριβῶς εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Λουκιανοῦ.

IV

Παρηλθὼν οὕτω δύο ἡμέραι ἀνευ τινὸς ἐνδιαφέροντος γεγονότος. Γενομένης δὲ ἡμέρας τῆς ἀρχῆς νὰ συντρώγῃσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἱ δύο νέοι συνεγευματίζον καὶ συνεδείπνουν. Ἡ μετὰ αὐτῶν οἰκειότης ἐπετείνετο ὁσημέραι, ἐὰν δὲ ὑπελείπετο ἔτι σικὰ τις ἀμφιβολία ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς Ροζίνας περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Λουκιανοῦ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τέλεον ἐξηλείφθη, ὁ δὲ νέος ἀπῆλθε πλέον ἀπάσης τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Ἡ νεῆνις κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας οὐδὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, διήρχετο δὲ τὰς ὥρας αὐτῆς ἀναγινώσκουσα, ὅτε διετέλει μόνη, ἡ συνδιαλεγόμενη μετὰ τοῦ φιλοξενούντος αὐτήν, ὁσάκις οὗτος παρέμενεν ἐν τῷ δωματίῳ του· προσθέσωμεν δὲ ὅτι εὕρισκετο συχνότερον ἢ ὅτε κατ' οἶκον μόνος. Μόνον ἡ νέα ἐφάνετο ἐνίοτε σύννοος καὶ ὡς κατεληγμένη ὑπὸ στενοχωρίας. Ὁ Λουκιανὸς παρετήρησε τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε τῇ νεανίδι, ἣν ἐβλεπεν ἐπιμένουσιν πάντοτε νὰ τηρῇ μυστικότητα ἐπὶ τῶν ἀφωρώντων αὐτήν, οὐδὲ λέξιν ἀφίνουσα νὰ τὴν διαφύγῃ.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνῶ συνομίζουν περὶ διαφόρων ὧς ἀντικειμένων:

— Προχθές, δεσποινίς, εἶπεν αἰφνης ὁ Λουκιανός, παραδεχομένη νὰ συμφάγωμεν, ἐδικαιολογήσατε τὴν πρωϊνὴν ἀρνησίαν σας, εἰποῦσά μοι ὅτι πολλὰ δύνανται νὰ συμβῶσι καὶ εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς ὥρας.

— Λοιπὸν; ἡρώτησεν ἡ νεῆνις, περιεργος ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ Λουκιανός;

— Λοιπὸν ἐπεθύμουν νὰ μάθω μόνον ὡς πρὸς τὸ γεῦμα μετεβίβατε γνώμην ἢ εἰς ὅλα, ὅσα ἠρνήθητε προχθές νὰ παραδεχθῆτε, ἢ διὰ νὰ σὰς ἐμιλήσω χωρὶς περιστροφῶν, ὁ κκίρὸς εἶναι ὠραίος, θέλετε νὰ κῶμεν μερικὰ βήματα;

— Μὲ ἐπρόσλαβετε, κύριε Λουκιανέ, διότι θὰ σὰς τὸ πρέτεινα ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ. Ἀληθῶς σὰς παρεκάλεισα προχθές νὰ μὴ ἐπιμένετε νὰ ἐξέλθωμεν ὁμῶς, ἀλλ' ἀπὸ τότε αἱ ἀποράσεις μου ὅλα μετερρυθμίσθησαν. Σταθῆτε νὰ φορέτω τὸν πῖλόν μου καὶ ἐξερχόμεθ.

— Τότε καὶ ἐγὼ νὰ καλλωπίσω ὀλίγον τὸν ἐκυτόν μου. Τί διάβολο, ἀφοῦ θὰ συνοδεύσω κυρίαν, πρέπει νὰ ἐξέλθω κῶπως εὐπροσώπότερος, ὑπέλαθεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν καὶ ἀποσυρόμενος εἰς τὸ δωματίον του.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ χυρότεροι ἦσαν ἔτι μοι.

— Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν, δεσποινίς; ἡρώτησεν ὁ Λουκιανός. Εἰς τὴν «Πλατεῖαν Μιχαήλ Ἀγγέλου», ὅπου σὰς εὕρομεν προχθές, ἢ εἰς τὸ δάσος τῶν «Κασσινῶν»;

— Μένει εἰς ὑμᾶς ἡ ἐκλογὴ νὰ μὲ ὀδηγήσῃτε εἰς τὰ ἐκλεκτὰ μέρη τῆς Φλωρεντίας· ἀλλ' ἀφοῦ μὲ ἐρωτᾶτε, ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὰς «Κασσινὰς» διὰ νὰ ἀπορύγῃμεν καὶ τὴν κοπιώδη ὅπως δὴ ποτε ἀνάβωσιν εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὰς «Κασσινὰς», εἶπεν ὁ Λουκιανός. Καὶ ἐξελθόντες τῆς οἰκίας, ἀφίκοντο, διὰ τῆς πλατείας della Signoria καὶ τῆς πρὸ τοῦ Μουσείου degli Uffizi ὁδοῦ, εἰς τὴν δεξιὰν ὁχθὴν τοῦ Ἄρνου, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς παραπλεύρωσ αὐτοῦ καὶ ὁμωνύμου τῷ ποταμῷ ὠραίας λεωφόρου διευθύνοντες εἰς τὸ δάσος τῶν «Κασσινῶν».

— Πόσον ὠραία εἶνε κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ πόλις! εἶπε διὰ φωνῆς ταπεινῆς, ἡ Ροζίνα, ἐν ἣ διεκρίνετο δειλία τις.

— Περιμένετε καὶ θὰ θυμῶσθε περισσότερο κατωτέρω, ὑπέλαθεν ὁ Λουκιανός.

Εἴτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ὁδοῦ ὀλίγας ἀντήλλαξαν λέξεις, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπως ἀνεύρη θέλα συνδιαλέξεως. Ἡ Ροζίνα ἀπεκρίνετο διὰ μόνου συλλαβῶν, ἐφάνετο δὲ συγκεινημένη καὶ οἶνε κατεχομένη ὑπὸ φόβου. Καίπερ φέρουσα τὸν πυκνὸν πέπλον της, δὲν ἐτόλμα ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἔριπτε δὲ τὸ βλέμμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μετὰ τινος προσοχῆς. Μετ' οὐ πολὺ ἀφίκοντο εἰς τὸν ὠραῖον περίπατον τῆς Φλωρεντίας. Ἡ παρὰ τὸν ποταμὸν εὕρεται λεωφόρος ἐβρίθεν ἀμαζῶν καὶ ἐρίπων περιπατητῶν, ἐξελθόντων ὅπως ἐπωρεληθῶσι τῆς λαμπρᾶς διὰ χειμερινὸν μῆνα καλοκαιρίας.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΛΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυῶς τελῶν.]

Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου : **Τὸ Τριακοσάδραχμον Ἐπαθλόν** λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεράττα : **Ἵγισινῆ**, μετάφρασις Ν. Ἀελοῦ, ἱατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαραντῆ (μαγείρου) : **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. Δραχ. 4. [4,30]

Σαβιὲ Μαρμιέ : **Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπυτιδέρης**, μυθιστορία στερεοῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccari : **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, μυθιστορία. Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Σέρου : **Ὁ Αἰάδολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι *Schahnaï en Constantinople*. "Ἐκδοαὶς δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα *Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητῶν*, Τόμος 2. Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Σέρου : **Ἡ Ἠρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. Δραχ. 4. [4,50]

Paul de Koch : **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου. Δραχ. 2 (2,20)

Paul de Koch : **Ἡ γυναῖκα τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί**, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου. Δραχ. 1 (1,20)